

Libba Bray

**RETTENTŐ
GYÖNYÖRŰSÉG**

fine
selection

L I B B A   B R A Y

Rettentő gyönyörűség

második kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2010

Írta: Libba Bray
A mű eredeti címe: A Great and Terrible Beauty

Fordította: Szűr-Szabó Katalin

Szöveg©Martha E. Bray, 2003
Borító fotó©Michael Frost, 2003

© Ezt a művet eredetileg kiadta:
Random House Children's Books, London

ISBN 978 963 245 005 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Barrynek és Joshnak

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK

E könyv megírását sok bölcs tanács és szívesen fogadott segítség tette lehetővé. Mérhetetlen hálával tartozom az alábbiaknak:

A Mesés Hármasnak: *Barry Goldblatt*nak, a szerkesztőmnek, *Wendy Loggián*nak, és a kiadómnak, *Beverly Horowitz*nak.

*Trish Parcell Watts*nak, aki ilyen tüneményes borítót tervezett, *Emily Jacobs*nak, a felbecsülhetetlen befektetésért, és *Barbara Perris*nek, az olvasószerkesztők gyöngyének.

A British Library és a Londoni Közlekedési Múzeum fáradhatatlan személyzetének, kivált *Suzanne Raynorn*nak.

Sally Mitchell professzorasszonynak a Temple University-n, aki remek ötleteket adott, amelyek alapján nekifoghattam a kutatómunkának, és ezért adósa vagyok. Ajánlom a könyveit – az *Új Lányt* és a *Viktoriánus Angliát* – mindazoknak, akiket érdekel ez a korszak.

A Brown University Victorian Web-jének.

A YAWriters és a Manhattan Writers Coalition támaszt nyújtó íróközösségeinek.

A nagylelkű, jóságos *Schrobsdorff* családnak: *Mary Ann*-nek, a csodálatos forrásmunkákért és a tanulmányozásra kölcsönadott valódi viktoriánus ruhákért, *Ingalisán*nak, a borítón látható remek fényképért, a hihetetlen *Susannán*ak a lelkesítésért, a gyermekmegőrzésért és pocsek franciatudásom kijavításáért.

Françoise Bui-nek, a franciatudásom további csiszolásáért.

*Franny Billingsley*nek, aki elolvasta az első változatot, és tíz oldalon át megosztotta velem a véleményét.

*Angela Johnson*nak, aki arra biztatott, hogy megírjam a könyvet, amit meg kellett írnom.

*Laurie Alleene*nek, aki segített, hogy legyen a feladathoz elég bátorságom.

A barátaimnak és a családomnak, akik bátorítottak, felvették helyettem a telefont, ellenőrizték a tej szavatossági idejét, és feladták helyettem a születésnap üdvözlőket, mert „tudjátok, azt a könyvet írja!”

És elsősorban *Josh*nak, aki végtelen türelemmel várta, hogy „a mami még valamit befejezen”.

*Kinek kezén csak egyre jár
egy bűvös, színpompás fonál.
S reá úgy átkok átka vár,
ha arra pillant, merre áll
Camelot városa.*

*S számára átka rejtelem,
imígy csupán a szöttesen
serénykedik szép csöndesen
Shalott kisasszonya.*

*S egész álló éven át
egy tükör borítja falát.
S tükrében árnyak nagy hadát
szemléli, mert az útra lát,
mely Camelotba tér...*

*S mindazt, mi tükrében lebeg,
szövetnekében örzi meg:
gyakran, mikor más szendereg,
temetni indult bús sereg
tartott Camelotba.*

*S máskor magasban járt a Hold,
tükrébe ifjú pár hatolt,
„Emészt világom árnya” szólt
Shalott kisasszonya.*

*És lent a folyó mély, sötét
vizén – már látva végzetét –
emelte fel tekintetét,*

*s immár ekképp nézte szép
Camelot városát.
S midőn leszállott a Nap,
eloldozá a láncokat,
s magával vitte őt a hab,
Shalott kisasszonyát.*

Alfred, Lord Tennyson:
Shalott kisasszonya
(Vachter Ákos fordítása)

ELSŐ FEJEZET

1895. június 21-e

Bombay, India

– Nyugtass meg, hogy a születésnap vacsorámon nem ezt tálalod fel!

Egy kobra sziszegő képébe meredek. A meglepően rózsaszín nyelv ki-be csusszan az állat kegyetlen vonalú szájából. Közben egy indiai férfi, akinek vakságát kékes szeme bizonyítja, az anyámhoz hajol, és hindiül elmagyarázza, hogy a kobra húsa milyen finom.

Anyám kinyújtja fehér kesztyűs kezét, és egy ujjal megsimogatja a kígyó hátát. – Mi a véleményed, Gemma? Most, hogy betöltöd a tizenhatot, eszel kobrahúst?

A csúszómászótól végigfut a hátamon a hideg. – Köszönöm, de nem.

Az öreg, vak hindu kivillantja fogatlan ínyét, és közelebb hozza a kobrát. A mozdulat elég, hogy hátrahőköljek, és egy indiai istenségek apró szobraival megrakott faállványnak ütközök. Az egyik szobor, egy csupa kar, rémült arcú istennő a földre esik. Kali, a pusztító. Anyám az utóbbi időben azzal vádol, hogy a nem hivatalos védőszentemmé neveztem ki Kalit. Anyámmal egyébként mostanában nem jövök ki jól. Azt állítja, hogy lehetetlen korba kerültem, én meg nyomatékosan mindenki tudtára adom, aki hajlandó rám figyelni, hogy ennek egyedüli oka az, hogy nem hajlandó Londonba vinni.

– Londonban, ha jól tudom, vacsora előtt nem kell eltávolítani a hús méregfogát – felelem. Elhagyjuk a kobrát kínáló férfit, és továbbnyomakodunk a nyüzsgő bombayi piac minden talpalatnyi helyét betöltő tömegben. Anyám nem válaszol, csak elhessen egy kintornást és a majmát. Pokoli a hőség. Vászonruhám és krinolinjaim alatt folyik a testemen az izzadság. Leglelkesebb csodálóm, a legyek, az arcom körül repkednek. Az egyik szárnyas kis dög felé csapok, de kiröppen a tenyerem alól, és szinte hallom a gúnyos kacagását. A kínjaim alig elviselhetővé fokozódnak.

A fejünk fölött sűrű, sötét felhők gyülekeznek, és arra emlékeztetnek, hogy az esős évszakban vagyunk, amikor pillanatok alatt megnyílhatnak az ég csatornái, és a nyakunkba szakadhat az özönvíz. A poros bazárban turbános férfiak karattyolnak, lármásan tiltakoznak és alkudoznak, napbarnított kezükkel felénk nyújtják az élénk színű selymeket. Amerre nézek, taligákon, szalmakosarakban kínálják az elképesztően sokféle árut és ennivalót: vékony falú rézvázákat, kacskaringós virágmintával faragott fadobozokat és a hőségben érő mangókat.

– Mennyit kell még gyalogolnunk Mrs. Talbot új házához? Nem ülhetnénk, kérem, kocsiba? – kérdezem olyan hangon, ami remélem, érezteti a bosszúságomat.

– Szép időnk van a sétához. És hálás lennék, ha udvariasan beszélnél.

A bosszúságom valóban nem maradt észrevétlen.

Béketűrő házvezetőnőnk, Sarita, inas kezével egy gránátalmát nyújt felénk. – Nagyon szép áru, memsahib. Esetleg vihetnénk belőle az apjának, nem?

Ha engedelmes, jó lány volnék, vennék belőle az apámnak, és figyelném, kék szeme hogy csillog, amikor felvágja a lédús, vörös

belű gyümölcsöt, és ezüstkanállal, mint egy illemtudó angol úriember, szopogatni kezdi az apró magvakat.

– Csak összemaszatolná a fehér öltönyét – morgom. Anyám mondani akar valamit, de aztán meggondolja magát, és felsóhajt, ahogy máskor is teszi. Régebben mindenhova együtt mentünk: ódon templomokat látogattunk, helyi szokásokat tanulmányoztunk, hindu ünnepeket néztünk, és késő éjszakáig fent maradtunk, hogy csodálhassuk az utcákon felragyogó gyertyafényt. Most szinte sosem visz magával, ha társaságba megy. Mintha leprás volnék – lepratelep nélkül.

– De tényleg összekeni a ruháját – motyogom védekezően, de senki sem hederít rám, csak a kintornás és a majma. A nyomomba szegődtek; reménykednek, hogy pénzért szórakoztathatnak. A ruhám magasan záródó csipkenyakát átítatta az izzadság. Vágyom Anglia hűs, buja zöldje után, amelyről csak a nagyanyám leveleiből tudok, amelyekben ötórái táncokról és bálokról pletykál, és arról, hogy a föld másik oldalán ki botránkoztatott meg kit, mialatt itt ragadtam a poros, unalmas Indiában, és egy kintornás majmának a datolyákkal végzett mutatványát nézem, amit már egy éve tanul.

– Nézze a majmot, memsahib! Milyen imádnivaló! – Sarita úgy beszél hozzám, mintha még hároméves volnék, és a szájja szélébe kapaszkodnék. Senki sem fogja fel, hogy betöltöttem a tizenhatot, és Londonba akarok, nem is akarok, muszáj mennem, hogy múzeumok, bálók és hatévesnél idősebb, de hatvannál fiatalabb férfiak közelében legyek.

– A majmot lopásra idomították, Sarita, aki egy perc múlva már a fizetésedért koldul – sóhajtok fel. A bundás csibész mintha végszóra tenné, felpattan, és a vállamra ugrik, aztán felém nyújtja a mancsát. – Mit szólnál, ha a születésnap raguban végeznéd? – szűröm

a szót összeszorított fogaim között. A majom rám sziszeg. Anyám elfintorodik rossz modorom miatt, és egy pénzermét dob a kintor-nás poharába. A majom diadalittasan elvigyorodik, majd átugrik a fejemen, és elfut.

Egy utcai árus faragott álarcot nyújt oda: elefántfüles, vicsorgó arc. Anyám szótlánul az arcára teszi. – Keress meg, ha tudsz – mondja. Amióta csak megtanultam járni, ezt játssza velem. Bújócska, amivel mosolyt akar az arcomra csalni. Gyerekekhez illő játék.

– Csak az anyámat látom – felelem unottan. – Ugyanaz a fog. Ugyanaz a fül.

Anyám visszaadja a maszkot az árusnak. A hiúságában sértettem meg, ami a leggyöngébb pontja.

– Én meg azt látom, hogy a tizenhat éves kor betöltése nem áll jól a lányomnak – válaszolja.

– Igaz, tizenhat vagyok. Tizenhat, amikor a legtöbb rendes lányt Londonba küldik iskolába. – Megnyomom a *rendes* szót, mert reménykedem, hogy az anyai gögijére és kötelességérzetére hatok.

– Kicsit éretlen még – mered áthatóan egy mangóra. A gyümölcs leköti a figyelmem.

– Tomot senki sem próbálta meg Bombayben tartani – folytatom. A bátyámra való hivatkozás az utolsó reményem. – Négy teljes évet töltött ott! És most kezdi az egyetemi tanulmányait!

– Férfiakkal más a helyzet.

– Nem igazság! Nem lehet részem a londoni társasági életben. Vénlány leszek, aki porcelántálból itatja a seregnyi macskáját! – Nyafogok, ami utálatos, de képtelen vagyok uralkodni magamon.

– Értem – mondja végül anyám. – Szeretnéd, ha tenyészállatként vezetnének fel-alá a londoni társaság báltermeiben, hogy felmérjék a képességeidet? Vajon London akkor is elbűvölne, ha a társaság

a szabályok legapróbb megsértéséért kegyetlenül köszörülné rajtad a nyelvét? London nem olyan eszményi hely, mint ahogy a nagyanyád a leveleiben beállítja.

– Nem győződhettem meg róla. Sosem jártam ott.

– Gemma... – Anyám hangja figyelmeztető, bár az indiaiak kedvéért a mosolya rezzenetlen. Ne gondolják, hogy az angol hölgyek lealacsonyodnak az utcán folytatott vitáig. Csakis az időjárásról cseveghetünk, és amikor rosszra fordul, úgy teszünk, mintha nem vennénk észre.

– Hogy lehet, hogy a memsahib már ifjú hölgy? – kuncog Sarita idegesen. – Mintha tegnap lett volna, hogy a gyerekszobában játszott. Nézze csak, datolya! A kedvence. – Foghíjas mosolyától táncra perdülnek mély ráncai. Forróság van, és hirtelen sikítani támad kedvem, és arra, hogy otthagyjak mindent és mindenkit, amit és akit csak ismerek.

– A datolya valószínűleg rohadt belül. Akárcsak India.

– Elég legyen, Gemma! – Anyám rám szegezi áttetszően zöld szemét. Átható és bölcs, ahogy mondani szokták. Nekem is hasonlóan mandulavágású, nagy, zöld szemem van. A hinduk szerint nyugtalanító és zavaró a pillantásom. Mintha egy kísértet nézné őket. Sarita maga elé mosolyog, és barna száriját igazgatja. Elfog a büntudat, hogy ilyen undok megjegyzést tettem a hazájára. Az otthonunkra, bár mostanában sehol sem érzem magam otthon.

– Nem akarhat Londonba menni, memsahib! Szürke és hideg, és nincs a kenyérre bivalyvaj. Nem szeretne ott élni.

A csillogó öböl közelében egy vonat robog be sípólva a vasútállomásra. Bombay: jó öblöt jelent, bár e percben nem találok benne semmi jót. A mozdonyból felszálló fekete füst a súlyos esőfelhőket nyaldossa. Anyám nézi, ahogy felemelkedik a füst.

– Igaz. Hideg és szürke. – Kezét a nyakához emeli, és a nyakláncát babrálja: kis ezüst medalion, amely a mindent látó szemet ábrázolja egy holdsarlón. Anyám azt mesélte, hogy egy paraszttól kapta. A szerencsehozó talizmánja. Sosem láttam nélküle.

Sarita anyám karjára teszi a kezét. – Ideje mennünk, memsahib.

Anyám elfordítja a tekintetét a vonatról, és elengedi a nyakláncát. – Igen. Gyere! Nagyszerűen érezzük majd magunkat Mrs. Talbotnál. Bizonyára finom tortát készített a születésnapodra...

Fehér turbános, vastag, fekete úti köpenyt viselő férfi ütközik anyámnak. Hátulról erősen meglöki.

– Ezer bocsánat, tiszteletre méltó hölgy! – mosolyodik el, és mélyen meghajol, hogy mentse az udvariatlanságát. Amikor lehajol, egy fiatalember tűnik fel mögötte, aki hasonlóan szokatlan köpenyt hord. Egy pillanatra összekapcsolódik a tekintetünk. Nem sokkal idősebb nálam, talán tizenhét éves lehet, a bőre barna, telt a szája, és olyan seprűs a szempillája, amilyenhez fogható még nem láttam. Tudom, hogy nem szabadna vonzónak találnom a hindu férfiakat, de kevés fiatalemberhez van szerencsém, és akaratom ellenére is elpirulok. A fiatalember elkapja a pillantását, és a nyakát nyújtogatja, hogy ellásson a tömeg fölött.

– Óvatosabbnak kellene lennie – förmed rá Sarita az idősebb férfira, és fenyegetően felemeli a kezét, mintha oda akarna csapni. – Nehogy aztán tolvaj legyen, mert megkapja a magáét.

– Jaj, dehogy, memsahib, csak ügyetlen vagyok. – Az arcáról eltűnik a mosoly, s vele a vidám fajánkó álarca. Tökéletes angolsággal súgja oda anyámnak. – Kirké közel jár.

Semmi értelme annak, amit mond, csupán egy eszes tolvaj figyelemelterelésnek szánt zavaros szavai. Már éppen hangosan is kimondanám, amikor meglátom anyám arcát, és a rajta tükröződő

leplezetlen pánik megdermeszt. A szeme vadul villog, amikor megperdül, és a zsúfolt utcákat pásztázza, mintha egy elveszett gyereket keresne.

– Mi történt? – kérdezem. – Mi a baj?

A férfiak már ellillantak. Eltűntek szem elől a hömpölygő emberáradatban, csak a lábnyomuk maradt meg a porban. – Mit mondott az a férfi?

Anyám hangja keményen csattan. – Semmit. Őrült lehetett. Manapság nem biztonságos az utcákon járkálni. – Még sosem láttam az anyámat ilyennek. Ilyen könyörtelennek. És rémültnek. – A legjobb lesz, Gemma, ha egyedül megyek tovább Mrs. Talbothoz.

– De... mi lesz a tortával? – Ostobaság ilyesmit mondani, de ma van a születésnapom, és bár nem akarom Mrs. Talbot nappalijában tölteni, otthon sem szeretném magányosan elvesztegetni a napomat csak azért, mert egy fekete köpenyes őrült és a társa halálra rémisztette az anyámat.

Anyám szorosan összevonja a vállkendőjét.

– Majd később eszünk tortát...

– De azt ígérted...

– Így van, de ez még azelőtt volt... – Elhalkul a hangja.

– Mielőtt?

– Mielőtt úgy felbosszantottál! Igazán nem vagy ma olyan hangulatban, hogy látogatóba menj. Sarita majd hazakísér.

– Jó kedvem van! – tiltakozom, noha ennek az ellenkezője igaz.

– Nem! – Anyám zöld szemének pillantása az enyémmel találkozik. Van valami a tekintetében, amit még sosem láttam: hatalmas és ijesztő harag, amitől eláll a lélegzetem. Amilyen gyorsan támadt, olyan sebesen el is tűnik, és ismét az anyám áll előttem.

– Kifáradtál, és pihenésre van szükséged. Este majd ünneplünk, és megengedem, hogy igyál egy kis pezsgőt.

Megengedem, hogy igyál egy kis pezsgőt. Nem ígéret, hanem ürügy, hogy megszabaduljon tőlem. Volt idő, amikor mindent együtt csináltunk, de most a bazárban sem tudunk úgy sétálni, hogy ne torzsalkodnánk. Feszélyezem, és csalódást okozok neki. Nem akarja a lányát sehova sem vinni, Londonba sem, de még egy vén banyához sem, aki mosogatóvízhez hasonló teát főz.

Ismét felsikolt a vonatfütty, és anyám összerezzen.

– Tessék, viseld a nyakláncomat, mit szólsz hozzá? Vedd csak fel! Tudom, hogy mindig is csodáltad.

Némán állok, és hagyom, hogy felékesítsen egy nyakláncsal, amire tényleg vágytam, de ami most lehúz. Fényes, gyűlöletes tárgy. Amivel lekenyerez. Anyám még egyszer körülnéz a poros piacon, mielőtt zöld szemének pillantása találkozik az enyémmel.

– Tessék. Igazi... felnőttek látszol. – Kesztyűs kezét az arcomhoz szorítja, mintha az ujjaival akarna az emlékezetébe vésni. – Ott-hon találkozunk.

Nem akarom, hogy bárki is észrevegye a szemembe szökő könnyeket, ezért a leggonoszabb megjegyzést keresem, ami csak eszembe jut, és mielőtt eliramodom a piacról, ki is bukik a számon.

– Az sem érdekel, ha nem jössz haza.

MÁSODIK FEJEZET

Utcai árusok, kolduló gyerekek és бүдös tevék sokaságán futok át, és éppen csak sikerül elkerülnöm két férfit, akik két bot közé feszített kötélén szárikat cipelnek. Berohanok egy keskeny mellékutcába, és addig száguldok a tekervényes utcákon, amíg meg nem kell állnom, hogy levegőt kapjak. Az arcomon forró könnyek csorognak. Átadom magam a sírásnak, mert senki sincs körülöttem, aki látna.

Isten mentsen a női könnyektől, mert nincs erőm szembezállni velük, mondaná apám, ha itt volna. Apám a huncutul csillogó szemével és a bozontos bajuszával, meg a harsány nevetésével, amikor a kedvében járok, és a távolba révedő tekintetével, amivel érzékelteti, hogy nem létezem, ha nem hölgyhöz méltóan viselkedem. Nem örül majd, ha megtudja, hogy viselkedtem. Rosszmájú megjegyzéseket tettem, és dühösen elrohantam: egyik sem javítja az esélyeimet, hogy Londonba menjek. Görcs áll a gyomromba, ha belegondolok. Mit képzeltem?

Nincs mit tennem: zsebre kell vágnom a büszkeségemet, vissza kell mennem, és bocsánatot kell kérnem. Már ha visszatalálok. Egyetlen ismerős helyet sem látok. Két öreg ül törökülésben a földön, és kicsi, barna cigarettát szívnak. Figyelnek, ahogy elmegyek mellettük. Rádöbbenek, hogy életemben először vagyok egyedül a városban. Nincs mellettem gardedám. Se kíséret. Egy hölgy kíséret nélkül. Botrányos. A szívem gyorsabban kalapál, és megszaporázom a lépteimet.

Levél sem rezdül. Már nem lehet messze a vihar. A távolból ide-szűrődik a piacról a kapkodás zaja, a délutáni felhőszakadás előtti zárást megelőző utolsó alkudozás. A hang irányába megyek, és oda jutok, ahonnan az imént elindultam. Az öregek rám mosolyognak: angol lány, aki eltévedt, és egyedül van a bombayi utcákon. Megkérdezhetném, hogy kell visszajutnom a piacra, bár nem beszélek olyan jól hindiül, mint apám, és amennyire meg tudom állapítani, a *Hol a piac* könnyen hangozhat úgy, hogy *Muszáj megszereszem a szomszédod szép tehenét*. De azért egy próbát megér.

– Bocsásson meg – szólítom meg a fehér szakállú idősebb férfit.
– Azt hiszem, eltévedtem. Meg tudná mondani, hogy jutok el a piactérre?

A férfi mosolya elhalványul, és az arcára félelem ül ki. A másikhoz fordul, de éles, szaggatott beszéde olyan dialektus, amit nem értek. Az ablakokból, ajtókból arcok kukkantanak ki, és próbálják kideríteni, mi okozza az izgalmat. Az öreg feláll, a nyakláncomra mutat. Talán nem tetszik? Van bennem valami, ami megrémítette. Elhesseget, aztán bemegy a házba, és az orrom előtt becsapja az ajtót. Micsoda öröm, hogy nemcsak anyám és Sarita tartanak elviselhetetlenek.

Az ablakokból nem tűntek el az arcok: engem figyelnek. Érzem az első esőcseppeket. A nedvesség hamar beleivódik a ruhámba, és a vizes folt egyre terjed. Bármelyik pillanatban megeredhet az eső. Vissza kell mennem. Ki tudja, anyám mit tesz, ha megázik, s ennek én leszek az oka. Miért viselkedtem úgy, mint egy nyűgös gyerek? Most már soha nem visz Londonba. Egy osztrák zárdában tölthetem az életem hátralevő napjait, bajuszos nők társaságában, a szemem pedig elromlik attól, hogy más lányok kelengyéjéhez bonyolult csipkét horgolok. Szidhatom a rossz természetemet, ameddig

csak akarom, de ettől nem jutok vissza. *Válassz egy irányt, Gemma! Bármilyen irányt, csak indulj már!* Jobbra fordulok. Az ismeretlen utca egy másikba torkollik, majd újabb és újabb utcák következnek, és már éppen befordulnék az egyikbe, amikor szembejön velem. A piacon látott fiú.

Ne ess pánikba, Gemma! Szép lassan fordulj vissza, mielőtt meglát.

Sietve két lépést hátrálok. A cipősarkam egy síkos kőre koppan, és megcsúszom. Amint visszanyerem az egyensúlyomat, a fiú már olyan tekintettel mered rám, amin nehéz eligazodnom. Egy másodperc töredékéig egyikünk sem mozdul. Olyan mozdulatlanul állunk, mint körülöttünk a levegő, ami vagy esőt ígér, vagy szélviharral fenyeget.

Hirtelen gyökeret ver bennem a félelem, és az apám dolgozószobájában hallott beszélgetések nyomán jéggé dermedti a véretem. Konyak és szivar mellett kíséret nélkül sétáló nők sorsáról beszéltek, akik rossz emberek hatalmába kerültek, és tönkrement az életük. De hiszen ezek csak beszélgetésfoszlányok! Velem szemben azonban egy igazi férfi közeledik, aki erőteljes léptekkel mindjárt elér.

El akar kapni, de nem hagyom. Dobogó szívvel fordulok meg, felkapom a szoknyám szélét, hogy futásnak eredjek. Teszek egy lépést, és a lábam remegni kezd. A föld megcsillan, majd meglódul alattam.

Mi történik?

Mozdulj! Muszáj futnom, de nem bírok. Különös bizsergést érzek az ujjaimban, ami felkúszik a karomon a mellkasomba. Már az egész testem remeg. Rettenetes súly préseli ki belőlem a levegőt, és térdre kényszerít. A számban úgy imbolyog a pánik, mint a hínár. Sikoltani szeretnék, de nem jön ki hang a torkomon. A fiú elkap, mielőtt a földre zuhannék. Szeretném megkérni, hogy segítsen.

Az arcára összpontosítok, a telt ajkaira, amelyek olyan tökéletesen íveltek, mint egy íj. Sűrű, fekete fűrtjei a szemébe hullanak. Sötétbarna szemét végtelenül hosszú szempillák keretezik. Sötétbarna, rémült szemét.

– *Segítsen!*

Bennem akadnak a szavak. Már nem félek, hogy elveszítem a szüzességemet, mert tudom, hogy haldoklom. Kényszerítem magam, hogy ezt elmondjam, de nem hallatszik más, mint a torkomból feltörő fuldoklás. Mámorító rózsza- és fűszerillat kábít el, ahogy a láthatár elúszik. Remeg a szemhéjam, ahogy megpróbálok ébren maradni. Az ő ajkai válnak szét; mozognak, beszélnek.

– Megtörténik – mondja.

A nyomás addig növekszik, míg úgy nem érzem, hogy szétrobbanok, és ekkor alámerülök; a vakító, kavargó színek és fények alagútja úgy húz le, mint egy felszín alatti áramlás. Egy örökkévalóságig zuhanok. Képek suhannak el mellettem. Elsodródok tízéves énem mellett, aki Juliával, a rongybabával játszik, amit egy évvel később egy kiránduláson vesztettem el; hatéves vagyok, és hagyom, hogy Sarita vacsora előtt megmossa az arcomat. Visszafelé örvénylik az idő, és már három, kettő, majd kisbaba vagyok, majd valami halvány és idegen test, ebihalnál nem nagyobb és éppoly törékeny. Ismét megragad az erős sodrás, és átvonszol a feketeségen, amíg meg nem pillantom a kanyargós indiai utcát. Látogató vagyok, aki egy eleven álomban sétál, és nincs más zaj, mint a szívem dobbanása, a lélegzetvételem – ki-be – és az ereimben áramló vérem surrogása. A fejem fölött a tetőn a kintornás majma szökdécsel, és kivicsorítja a fogát. Szólni próbálok, de rájövök, hogy nem megy. A majom átugrik egy másik tetőre. Egy üzlet fölé, amelynek ereszéről szárított gyógynövények lógnak, és az ajtóra egy kis hold-szem jelképet

erősítettek, pontosan olyat, mint anyám medálja. A lejtős utcán egy asszony közeledik gyors léptekkel. Vörös arany haja, kék ruhája van, fehér kesztyűt visel. Az anyám! Mit keres itt? Mrs. Talbotnál kellene lennie, teáznia és szövetekről csevegnie.

A nevem lebben az ajkáról. *Gemma. Gemma.* Engem keres. A turbános hindu közvetlenül mögötte jön. Anyám nem hallja. Kiáltok, de a számból nem jön ki hang. Egyik kezével benyomja az ajtót, és belép a boltba. Követem, a szívdobogásom egyre hangosabb és gyorsabb lesz. Biztos tudja, hogy a férfi mögötte van. Már hallania kell a lélegzetét. De anyám csak előrenéz.

A férfi tört ránt elő a köpenye alól, de anyám még most sem fordul meg. Úgy érzem, rögtön elájulok. Szeretném megállítani az anyámat, és elvonszolni innen. Minden lépés olybá tűnik, mintha a levegőnek feszülnék, a lábamat felemelni a lassú mozgás agóniája. A férfi megáll, és fülel. A szeme elkerekedik. *Fél.*

Valami összetekeredve fekszik a bolt mélyében, a sötétben. És akkor úgy érzem, mintha a sötétség *megmozdulna*. Hogy lehetséges ez? Pedig így van, és olyan hideg, súrlódó hangot hallok, amitől libabőrös leszek. Rejtekhelyéről egy sötét alak kezd terjedni. Addig növekszik, míg mindent be nem tölt. A lény közepén a sötétség kavargó, és a hang... hátborzongató sikolyok és nyögések hallatszanak belőle.

A férfi előreront, és a lény ráfolyik. *Bekebelezi.* És most anyám fölre tornyosul, és behízselgő sziszegéssel megszólítja:

– *Jöjj hozzánk, szépségem! Vártunk...*

A sikolyom bennem robban. Anyám visszanéz, meglátja a tört földön, és felkapja. A lény dühösen ordít fel. Anyám harcolni fog! Nem lesz baja! Egy könnycsepp gördül le az arcán, amikor kétségbeesetten lehunyja a szemét, és oly halkán ejti ki a nevemet,

mint egy imát: *Gemma*. Villámgyors mozdulattal felemeli a tórt, és a keblébe döfi.

Neeem!

Erős sodrás ránt ki a boltból. Ismét a bombayi utcán vagyok, mintha el sem mentem volna, és vadul sikoltozom, miközben a fiatal hindu megpróbálja a cséphadaróként verdeső karomat leszorítani.

– Mit látott? Mondja el!

Rúgok, ütök, és tekergek a szorításában. Hát nincs itt senki, aki segíthetne? Mi folyik itt? *Anyám!* Az agyam próbál úrrá lenni a helyzeten, logikát, ésszerűséget keres, és meg is találja. Az anyám Mrs. Talbotnál uzsonnázik. Odamegyek, és bebizonyítom. Mérges lesz rám, és Saritával hazaküld, és később nem lesz pezsgő, se London, de nem számít. Él, ép és sértetlen lesz, és dühös, én meg mámorosan boldog leszek, hogy megbüntet.

A fiú még kiabál. – Látta a fivéremet?

– Engedjen el! – A lábammal, amibe visszatért az erő, felé rúgok. A legfájdalmasabb helyen találom el. A földre esik, mire vakon nekivágok az utcának, befordulok a sarkon. A félelem hajt előre. Egy bolt előtt csődületet pillantok meg. Egy bolt előtt, amelynek ereszeről szárított gyógynövények lógnak.

Nem lehet, ez csak valami rettenetes álom. Fel fogok ébredni az ágyamban, hallom majd apám harsány, reszelős hangját, ahogy szokásos terjengős módján viccet mesél, aztán anyám halk nevetését.

A lábam görcsbe rándul, megfeszül és remegni kezd, amikor elérem a tömeget, és átfurakodom az emberek között. A kintornás majmocskája a földre szökken, és a fejét jobbra-balra forgatva kíváncsian nézi a testet. Az előttem álló néhány ember félrehúzódik. Az agyam apránként fogja fel, amit látok. Egy felfelé fordult cipő, törött sarok. Kibicsaklott kéz, megmerevedő ujjak. A táská tartalma

szétszóródott a porban. A kék ruha ingvállából csupasz nyak látszik ki. A híres zöld szempár nyitva, vakon mered a semmibe. Anyám szája elnyílt, mintha még mondani akart volna valamit, amikor meghalt.

Gemma.

Karmazsinvörös vértócsa, egyre csak nő, és az élettelen test alá folyik. Beivódik a föld poros repedéseibe, és arra a képre emlékeztet, amiket Kaliról, a sötét istennőről láttam, aki vért ont és csontot zúz. Kali, a pusztító. A védőszentem. Lehunyom a szememet, és erősen összpontosítva azt kívánom, bárcsak eltűnne a kép a szemem elől.

Nem történt meg. Nem történt meg. Nem történt meg.

De amikor kinyitom a szememet, anyám ugyanott fekszik, és vádlón visszanéz rám. *Az sem érdekel, ha nem jössz vissza.* Ez volt az utolsó szavam hozzá. Mielőtt elfutottam. Mielőtt utánam jött. Mielőtt egy látomásban láttam a halálát. Mélységes dermedtség lesz úrrá rajtam, lehúzza a karomat és a lábamat. A földre rogyok, ahol a legszebb ruhám alja beleér anyám vérébe, és örökre beszennyezi. És ekkor a sikoly, amit visszatartottam, hirtelen élesen szakad fel belőlem, és ebben a pillanatban megnyílnak az ég csatornái, vad zápor ver, és elfojt minden hangot.

HARMADIK FEJEZET

London, Anglia. Két hónappal később

– Victoria! Victoria pályaudvar!

A tagbaszakadt, kék egyenruhás kalauz a vonat elejéből a végébe ment áthalad a kocsinkon, és bejelenti, hogy végre megérkeztem Londonba. Lassítunk, és megállunk. Hatalmas gőzfelhő suhan el az ablakunk előtt, amitől az ablakból elém táruló látvány álomszerűvé válik.

A szemközti ülésen a bátyám, Tom ébredszik. Megigazítja fekete mellényét, ellenőrzi, hogy minden tökéletes rendben van-e. Négy éve, hogy nem láttam, s ezalatt megnyúlt és a mellkasa is szélesebb lett, de még mindig sovány, és kék szemébe ugyanúgy hullik egy szőke hajtincs, ami húsz événél fiatalabbnak mutatja. – Ne légy olyan morcos, Gemma! Nem kalodába zárnak! – szól rám. – A Spence igazán kitűnő iskola, és arról híres, hogy elbűvölő fiatal hölgyeket nevel.

Kitűnő iskola. Elbűvölő ifjú hölgyek. Szó szerint azt ismételi, amit nagyanyám mondott, miután két hetet töltöttünk Pleasant Houseban, angol vidéki kúriájában. Hosszú, kutató pillantással mért végig, számba vett a szeplőimtől a rakoncátlan vörös sörényemen át a dacos képemig mindent, és úgy döntött: ahhoz, hogy valamikor is rendes házasságot kössek, be kell adnia egy tisztességes leányinternátusba. – Érthetetlen, miért nem küldtek haza már évekkal ezelőtt – ciccegett helytelenítően. – Köztudott, hogy az indiai éghajlat rosszat tesz a vérnek. Biztosra veszem, hogy édesanyád is így akarná.

Bele kellett harapnom a nyelvembe, nehogy megkérdezzem, honnan tudja, mit akarna az anyám. Anyám azt szerette volna, ha Indiában maradok. Én Londonba akartam jönni, és most, hogy itt vagyok, nyomorultabbul már nem is érezhetném magam.

Tom egyfolytában aludt azalatt a három óra alatt, míg a vonat zöld, hegyes-dombos legelők mellett haladt el, és az eső unalmasan verte az ablakot. Én azonban csak a múltat láttam, a helyet, ahonnan jöttem. India forró síkságait. Hallottam a rendőrök kérdéseit: Láttam-e valakit? Voltak-e anyámnak ellenségei? Mit kerestem az utcán egyedül? És mit tudok a férfiről, aki a piacon szólt hozzá? Arról az Amar nevű kereskedőről? Ismerem? Anyám és a férfi – amikor ezt mondták, zavarba jöttek, és a lábukat váltogatták, míg nem találtak egy szót, ami nem túl sértő – „ismerték-e egymást”?

Hogy mondhattam volna el, amit láttam? Magam sem tudtam, hogy elhiggyem-e.

A vonatablakon túl Anglia még mindig virul, de a zötyögő kocsi a hajóra emlékeztet, ami a viharos tengeren Indiából idehozott bennünket. Anglia partvonalala figyelmeztetően rajzolódott ki előttem. Anyám, akit mélyre temettek a meg nem bocsátó angol földbe. Apám, aki üveges tekintettel bámulta a sírkövet – *Virginia Doyle, szeretett feleség és anya* –, és úgy döfte át a tekintetével, mintha pusztá akarattal mindent megváltoztathatna, ami történt. És amikor nem sikerült, visszavonult a dolgozószobájába és az ópiumtinktúrás üvegéhez, ami állandó kísérője lett. Néha úgy találtam rá, hogy a karosszékében nyomta el az álom, a kutyái a lábánál heverték, a barna üveg a keze ügyében, a lélegzetvétele hangos és orvosságra emlékeztetően édeskés illatú. Bár korábban nagydarab férfi volt, most lesóványodott, a gyász és az ópium lefarigcsálta a húst a csontjairól. Tehetetlenül, némán néztem a romlását, pedig mindennek én

voltam az oka. Olyan rettenetes titkot őriztem, hogy megszólalni sem mertem, mert attól félttem, a titok kiárad belőlem, mint a lámpaolaj, és mindannyiunkat lánggra lobbant.

– Megint tépelődsz – mondja Tom, és gyanakvó pillantást vet rám.

– Bocsáss meg! – *Úgy bánom! Bocsáss meg mindenért!*

Tom hosszan és keményen fújja ki a levegőt, a lélegzetvételt gyorsan repíti a hangját. – Ne sajnálkozz! Csak hagyd abba!

– Sajnálom – ismétlem meg gondolkodás nélkül. Megérintem anyám amulettjét, aminek csak a körvonalát érzem. A nyakláncot most én viselem; hat hónapig merev, fekete krepp gyászruhám alatt, hogy emlékeztessen anyámra és a bűnömre.

A lassan szétfoszló párafelhőn át a vonat mellett tolakodó hordárok nézem, akik lépést tartanak a kocsikkal, hogy amint megállunk, falépcsőket telessenek a nyitott ajtók elé, hogy leszállhassunk a peronra. A vonat végre hangos sziszegéssel és gőzsóhajjal áll meg.

Tom feláll és nyújtózkodik. – Akkor hát gyere! Menjünk, mielőtt az összes hordárt lefoglalják!

A Victoria pályaudvar forgalma láttán eláll a lélegzetem. A peronon hatalmas tömeg nyüzsög. A vonat távolba vesző végén kezek-lábak sűrű kavarodása: a harmadosztályról utasok szállnak le. Hordárok futnak, hogy elvegyék a csomagokat és a bőröndöket az első osztályon utazóktól. Rikkancsok tartják magasba az aznapi újságot, és a legizgalmasabb szalagcímeiket rikoltozzák. Virágáruslányok járkálnak, az arcukon olyan kemény és elhasznált a mosoly, mint a törékeny nyakukban lógó fatálcák. Egy ernyőjét karja alatt szorongató férfi, aki elsiet mellettem, majdnem felborít.

– Elnézést – motyogom bosszúsan. A férfi észre sem vesz. Amikor a peron végébe pillantok, valami furcsa tűnik fel: egy fekete úti

köpeny. A látványtól hevesebben ver a szívem. Kiszárad a szám. Lehetetlen, hogy itt legyen! Mégis biztosra veszem, hogy a fiatal-ember tűnik el egy kiosk mögött. Megpróbálok közelebb férkőz-
ni, de iszonyatos a tömeg.

– Mit művelsz? – kérdezi Tom, ahogy nekifeszülök a sokada-
lomnak.

– Csak nézelődöm – felelem, és remélem, nem hallja ki a han-
gomból a félelmet. A kiosk mögül előbukkan egy férfi, a vállán
egy csomag újságot cipel. Vékony, fekete és több számmal na-
gyobb kabátja úgy lóg rajta, mint egy bő köpeny. Csaknem felka-
cagok megkönnyebbülésemben. *Látod, Gemma? Képzeldszi! Hagyd
az egészséget!*

– Ha már nézelődsz, keress egy hordárt! Fogalmam sincs, hova
az ördögbe tűntek egy perc alatt.

Egy vezna rikkancs bukkan fel mellettünk, és két pennyért fel-
ajánlja, hogy szerez egy kocsit. Kínkeservesen vonszolja a kevéske
evilági tulajdonommal megpakolt hajókofferemet: pár ruha, anyám
társasági naplója, egy piros szári Indiából, egy faragott fehér ele-
fánt, és apám nagy becsben tartott krikettütője, amely boldogabb
időszakára emlékeztet.

Tom felsegít a kocsiba, a ló elindul a Victoriától, ettől az óriás-
ként terpeszkedő hölgytől, és nagy patakopogással London köz-
pontja felé tart. Borongós az ég, amire elevenen kúszik fel a lon-
doni utcákat megvilágító gázlámpák füstje. Az alkonyatnak tűnő
ködös szürkeség mindent belep, noha még csak délután négy órára
jár. A homályos utcákon bármi észrevétlenül utánunk kúszhatna.
Nem is értem, miért éppen ez jut az eszembe, de nem tehetek róla,
bár rögtön elhessegetem a gondolatot.

A parlament épületének tűéles tornyai kukucskálnak ki a kémények elmosódott körvonalai mögül. Az utcán, veritékező férfiak széles és mély árkokat ásna a macskakövek között.

– Mit csinálnak?

– A villanyos vezetéknek ásna árkot – feleli Tom, és a fehér zsebkendőbe köhög, amelyre finom fekete írással hímezték a kezdobtetűit. – Hamarosan a múlté a fullasztó gázvilágítás.

Utcai árusok kínálják egyedi kiállításokkal taligákról a portékájukat: *kést köszörülők, balat vegyeneke, nálam vegyen almát, itt az alma!* Aznap fejt tej maradékát árulják a tejesasszonyok. Furcsa, de a látottak Indiára emlékeztetnek. Vonzó kirakatok, tele mindennel, amit csak el lehet képzelni: teával, vászonnal, porcelánnal, a legdivatosabb párizsi ruhák másolataival. Egy második emeleti ablakból kilógatott táblán azt adják hírül, hogy irodák kiadóak, érdeklődni bent lehet. Az utcákon közlekedő kocsik között biciklik suhannak el. Megkapaszkodom, hátha a kocsinkat húzó ló a láttukra megbokrosodik, de meg sem rezzen. Ha én nem is, ő már mindezt ezerszer látta.

Utasokkal megrakott omnibusz hagy el bennünket, két pompás ló húzza. Hölgyek ülnek az emeleten, nyitott ernyővel védekeznek az elemek ellen. Az illem kedvéért ötletesen egy Pears szappant hirdető fatábla takarja el a bokájukat. Lenyűgöz a rengeteg látnivaló, és azt kívánom, bárcsak fel-alá kocsikáznánk a londoni utcákon, és beszívhatnám a történelem levegőjét, amiben eddig nem volt részem. Sötét öltönyös, keménykalapos férfiak lépnek ki az irodákból, és a napi munka végeztével magabiztosan sietnek haza. A kormos háztetők fölé a Szent Pál-katedrális fehér kupolája emelkedik. Egy falragasz a *Macbeth* előadására hívja fel a figyelmet, egy amerikai színésznő, Lily Trimble főszereplésével. Káprázatosan néz ki mérészen kivágott vörös ruhájában, gesztenyebarna haja vadul repked

az arca körül. Vajon a Spence-ben is ilyen bájosak és nagyvilágiak lesznek a lányok?

– Ugye, milyen gyönyörű Lily Trimble? – próbálkozom a csevegéssel Tomnál, ám nem jutok semmire.

– Színésznő – feleli megvetően. – Miféle élet egy nőnek? Se biztos otthon, se férj, se gyerekek? Úgy sodródik a világban, mintha önmaga ura volna! A társaság sosem fogja úrihölgynek tekinteni.

Ide vezet a gondtalan csevegés.

Szívesen bokán rúgnám Tomot az önteltségéért. Ugyanakkor hevesen vágyom rá, hogy megtudjam, mit talál vonzónak egy férfi egy nőben. Lehet, hogy a bátyám fontoskodó alak, de tud olyasmit, ami esetleg hasznomra válik.

– Értem – vetem oda foghegyről, mintha csak arra volnék kíváncsi, mi kell egy szép kerthez. Ura vagyok önmagamnak. Udvariasan viselkedem, mint egy hölgy. – És mitől válik valaki úrihölgygé?

Tom olyan képet vág, hogy már csak egy pipa hiányozna a szájából. – A férfiak elvárják a nőktől, hogy megkönnyítsék az életüket. Vonzó, jól nevelt, zenéhez, festészethez és házvezetéshez értő kell hogy legyen, de mindenekfelett meg kell óvnia a férje nevét a botránytól, és sosem szabad felhívnia magára a figyelmet.

Bizonyára tréfál! Egy perc és felkacag, és megnyugtat, hogy csak bolondozott, de Tom arcán változatlan az önelégült mosoly. Nem nyelem le szó nélkül a sértését. – Anya egyenrangú volt apával – felelem hűvösen. – Apa nem várta el, hogy pár lépéssel mögötte menjen, mint egy epekedő félkegyelmű.

Tomnak lehervad a mosoly az arcáról. – Úgy van. És lám, hova jutottunk emiatt. – Csend támad ismét. A kocsi ablakán túl elsuhan London, és Tom figyelmét most a város köti le. Első ízben pillantom meg a fájdalmát, ahogy újra meg újra a hajába túr, és megértem,

micsoda erőfeszítésébe került eltitkolni. De nem tudom, hogy hidaljam át a közénk telepedett kínos csendet, így némán haladunk tovább, mindent megtekintünk, keveset látunk, és semmit sem szólunk.

– Gemma... – Tom hangja megbicsaklik, és egy pillanatra elhallgat. Küzd az ellen, ami benne fortyog. – Anyával aznap... mi az ördögért futottál el? Mi járt az eszedben?

– Nem tudom. – A hangom suttogásnál alig hangosabb. Az igazság csekély vigasz.

– A női logikátlanság.

– Igen – hagyom rá, nem azért, mert egyetértek vele, hanem szeretnék valamit adni. Bármit. Szeretném, ha megbocsátana, és akkor talán én is lassan megbocsátanék magamnak. Esetleg.

– Ismerted... – az állkapcsa megfeszül, amikor kimondja – a férfit, akit vele együtt gyilkoltak meg?

– Nem – suttogom.

– Sarita azt mondta, hogy hisztérikusán viselkedtél, amikor a rendőrökkel rád talált. Valami hindu fiúról zagyváltál, és egy... látomásról. – Szünetet tart, és a tenyerével megdörögöli a térdét. Még most sem néz rám.

A kezem reszket az ölemben. *Elmondhatnám. Azt, amit szorosan magamba zártam.* A szemébe hulló hajfürttel most az a báty, aki hiányzott, aki régen köveket hozott a tengerből, és azt állította róluk, hogy a maharadzsa kincsei. Szeretném elmesélni, hogy attól tartok, apránként megőrnülök, és már semmit sem érzek valóságosnak. Szeretném elmondani a látomást, hogy utána bosszantóan megsimogassa a fejemet, és teljesen logikus orvosi magyarázattal vesse el. Meg akarom kérdezni, hogy szerinte lehetséges-e, hogy egy lány úgy születik, hogy senki se tudja szeretni, vagy csak a születése után lesz ilyen? Szeretnék mindent megosztani és megértetni vele.

Tom megköszörüli a torkát. – Szeretném tudni, hogy történt-e veled valami? Tett-e... rendben vagy-e?

A szavaim visszahúzzák egymást a mély és sötét csendbe. – Azt szeretném tudni, hogy ártatlan vagyok-e még?

– Ha ennyire kertelés nélkül akarsz fogalmazni, akkor igen.

Belátom, milyen ostoba voltam, amikor azt hittem, komolyan tudni akarja, hogy mi történt. Csak az nyugtalanítja, hogy valamilyen módon nem hoztam-e szégyent a családra. – Ahogy fogalmaztál, rendben vagyok. – Nevetni lenne kedvem, hisz ez szemenszedett hazugság. Kevésbé rendben nem is lehetnék. De ahogy sejtettem, elérem a kívánt hatást. Ennyit tesz a világukban élni: egy nagy hazugságot. Egy illúziót, ahol mindenki elfordítja a fejét, és úgy tesz, mintha nem volna semmi kellemetlen, nem léteznének a sötétség koboldjai, se a lélek kísértetei.

Tom megkönnyebbülten húzza ki magát. – Helyes. Akkor hát... – Az emberi gyöngeség pillanata elmúlt, és Tom ismét uralkodik magán. – Anya meggyilkolása csapás a családukra, Gemma. Botrányos lenne, ha a valóság kiderülne. – Rám mered. – Anya kolerában halt meg – hangsúlyozza, mintha már maga is elhinné a hazugságot. – Tudom, hogy nem értesz egyet, de mint testvéred, arra figyelmeztetek, hogy minél kevesebbet mondunk, annál jobb. Önmagad védelmében.

Csupa gyakorlatiasság, semmi érzés. Hasznára válik majd, ha kész orvos lesz. Tudom, hogy igaza van, de akkor is gyűlölöm. – Biztos, hogy csak engem akarsz óvni?

Megint megfeszül az állkapcsa. – Meg sem hallottam az utolsó megjegyzésedet. Ha nem vagy tekintettel rám vagy magadra, legalább apát kíméld! Gyengélkedik. Te is látod, Gemma. Anya halálának körülményei aláásták az egészségét. – A kezelőgombját

babrálja. – Nem is titkolom, hogy apa igen rossz szokásokat vett fel Indiában. Lehet, hogy a közös vízpipázás népszerű üzletemberré tette a hinduk szemében, és közülük valónak tekintették, de nem használt a szervezetének. Mindig is szerette az élvezeteket. Ami segített kikapcsolódni.

Apa néha későn, a nap fáradalmaitól elcsigázva jött haza. Emlékszem, hogy nem is egyszer anyám és a szolgálak fektették le. Mégis fáj ezt hallani. Gyűlölöm Tomot, hogy elmondja. – Akkor miért látod el laudanummal?

– Abban nincs semmi rossz. Orvosság – szippant.

– Mértékkal...

– Apa nem szenvedélybeteg. Távolról sem – bizonygatja, mintha az esküdtszéket akarná meggyőzni. – Most, hogy visszatért Angliába, rendbe fog jönni. De ne feledd, amit mondtam. Hajlandó vagy ennyit megígérni? Kérlek!

– Rendben van – vágom rá, és belül érzéketlen vagyok. A Spenceben sejtelmük sincs, mire vállalkoznak, amikor egy kísértetlányt befognak, aki csak bólogat, és mosolyog, és teázik, de aki valójában nincs ott.

A kocsis leszól a bakról. – Az Easten kell átvágnunk, uram, amennyiben be akarnák húzni a függönyt.

– Hogy érti ezt? – kérdezem.

– Az East Enden kell átmennünk. Úgy ismered, hogy Whitechapel? Jaj, istenem, Gemma, hát a *nyomornegyeden!* – engedi le a függönyt maga mellett, hogy kizárja a szegénységet és a mocskot.

– Indiában is láttam ilyet – felelem, és nem nyúlok a függönyhöz. A kocsi piszkos, keskeny utcák macskakövén zötyög. Piszkos, sovány gyerekek másznak a földön, és felbámulnak ránk, akik az előkelő kocsiban ülünk. A szívem elfacsarodik csontos, kormos arcuk

láltán. A gázlámpák alatt asszonyok zsúfolódnak össze, és varrnak. Logikus, hogy a városi lámpákat használják ehhez a hálátlan munkához, és nem a saját drága gyertyáikat pazarolják. Borzalmas az utcák felől áradó bűz, a csatornaszag, lótrágya, emberi vizelet és kétségbeesés szaga; attól félek, mindjárt öklendezni kezdek. Egy kocsmából hangos zene és kiabálás árad ki az utcára. Nem sokkal később részeg pár botorkál elő. A nőnek olyan színű a haja, mint a naplemente, festett arca durva. A kocsisunkkal pörölnek, és feltartanak minket.

– Most meg mi a gond? – kopog Tom a kocsi mennyezetén, hogy siettesse a kocsist. De az asszony csak mondja a magáét. Akár egész éjjel itt ücsöröghetünk. A részeg férfi buján rám vigyorog, kacsint, és rendkívül illetlen mozdulatot tesz a mutatóujjaival.

Undorral fordulok el, és végignézek az üres mellékutcán. Tom kihajol az ablakon. Hallom, ahogy lekezelően és türelmetlenül igyekszik hatni a kocsi mellett álló párra. De valami történik: tom-pábban hallom a hangját, mintha a fülemhez szorított kagylón át érne el hozzám. Aztán már nem hallatszik más, mint a vérem gyorsuló áramlása, ahogy az ereimben dübörög. Rettenetes nyomás nehezedik rám, és kiszorítja a levegőt a tüdőmből.

Ismét bekövetkezik.

Szeretnék odakiáltani Tomnak, de képtelen vagyok rá, és a következő pillanatban már lemerülök, és zuhanok a fény- és szín-alagútban, miközben a mellékutca kanyarog és villószik. Gyorsan kilebegek a kocsiból, és könnyedén lelépek a csillogó szélű sötét sikkátor földjére. Egy nyolc év körüli kislány játszik egy rongybabával a szalmával behintett sárban. Piszkos az arca, de ezt leszámítva nem illik a környezetbe. Rózsaszín szalag van a hajában, és keményített fehér gyermekötényt visel, ami egy számmal nagyobb méretű

a kelleténél. Dalocskát dúdol, amiben halványan felismerni vélek egy régi angol népdalt. Felnéz, amikor közelebb érek.

– Ugye, milyen szép a babám?

– Hát látsz? – csodálkozom el.

Bólint, és tovább fésüli piszkos ujjával a baba haját. – Téged keres.

– Kicsoda?

– Mary.

– Mary? Milyen Mary?

– Engem küldött, hogy keresselek meg. De elővigyázatosnak kell lennünk. Az is keres.

Megrebben a levegő, és hideg fuvallatot hoz. Egész testemben remegek. – Ki vagy?

A kislány mögött mozgásra leszek figyelmes a sűrű sötétségben. Pislogok, hogy tisztábban lássak, de nem érzékcsalódás: *az árnyék tényleg mozog*. A sötét sebesen emelkedik fel, mint a higany, és felölti visszataszító formáját, a csontváz arca ragyog, míg mély feketeségbe vész a két lyuk, ahol a szemeknek kellene lenniük. A haj tekerőző kígyók sokasága. Kinyílik a szája, és reszelős nyögés hallatszik: – *Gyere hozzánk, szépségem...*

– Fuss! – A szó fuldokló suttogás a nyelvem hegyén. A lény növekedni kezd, és közelebb csúszik. A mélyéről hallatszók üvöltésektől és nyögésektől megfagy a vérem. A sikoly egyre feljebb kúszik a torkomban. Ha kieresztem, sosem fogom abbahagyni.

A szívem majd' kiszakad a mellkasomból. – Fuss! – ismétlem erőteljesebben.

A lény tétovázik, és visszahúzódik. Beleszimatol a levegőbe, mintha szaglászna. A kislány rám pillant kifejezéstelen barna szemével. – Késő – mondja, amikor a lény semmit sem látó szemével

felém fordul. A rothadó ajkak szétnyílnak, és hegyes fogak villannak elő. Istenem, rám vigyorog! Szélesre tátja iszonyatos száját, és visít, és a hang végre megoldja a nyelvemet.

– Neeem! – Egy szempillantás alatt ismét a kocsiban vagyok, és kihajolok az ablakon. – Az isten verje meg magukat, el az útból! Most rögtön! – ordítok a párra, és a vállkendőmmel a ló tomporára csapok. A kanca felnyihog, és nekilódul. A pár visszafut a kocsmamenedékébe.

A kocsis megfékezi a lovat, mialatt Tom visszaránt az ülésre. – Mi szállt meg, Gemma?

– Én... – A lényt keresem a mellékutcában, de nem látok semmit, csak egy halványan megvilágított síkátort, piszkos gyerekeket, akik megpróbálják elcsenni egy kisebb fiú sapkáját, a nevetésük visszaverődik az istállók és az omladozó kunyhók faláról. A látvány lassan eltűnik mögöttünk az éjszakában.

– Jól vagy, Gemma? – kérdezi Tom aggódalmas hangon.

Megbolondulok, Tom. Segíts, kérlek!

– Csak sietek. – A számból kiszabaduló hang vonítás és kacaj keveréke. Mintha egy tébolyult asszonyt hallanék, gondolom.

Tom úgy bámul, mintha ritka betegség volnék, amit képtelen meggyógyítani. – Az isten szerelmére, szedd össze magad! És légy szíves, ne beszélj így a Spence-ben. Nem akarom, hogy pár órával azután, hogy odavittelek, már érted is kelljen mennem.

– Igen, Tom – felelem. A kocsi dökögve életre kel a macskaköveken, és elvisz minket Londontól és az árnyaktól.

NEGYEDIK FEJEZET

– Ott az iskola, uram – kiáltja a kocsis.

Fákkal pettyezett, hullámzó dombok között haladunk már egy órája. Lement a nap, az ég az alkony ködös kékjébe hajlik. Amikor kinézek az ablakon, nem látok mást, mint fent összehajló lombok baldachinját, és a levelek csipkéjén át megpillantom az érett sajt-ként sárgálló holdat. Már-már arra gondolok, hogy a kocsis csak álmodta az egészet, amikor felkapaszkodunk egy dombtetőre, és a Spence páratlan látványa tárul elénk.

Bájos kis vidéki birtokot képzeltem, amelyenek a félpennys újságokban szerepelnek, s ahol rózsás arcú lányok teniszt játszanak az aprócska, zöldellő réteken. A Spence azonban nem egy barátságos kis hely, hanem irdatlan nagy; egy örült elfeledett kastélya, magas és vaskos tornyokkal, vékony, hegyes csúcsokkal. Kétség sem fér hozzá, hogy egy évbe is beletelik, míg az ember minden szobát felkeres.

– Hőhe! – A lovak megtorpannak. Valaki áll az úton.

– Ki jár erre? – kérdezi egy nő, és a kocsi felém eső oldalához sétál, majd bekukucskál. Öreg cigányasszony. Szorosan a fejére tekerde dúsan hímzett kendőjét, az ékszerei színaranyból vannak, de ezt leszámítva kócos és zilált.

– Mi az már megint? – sóhajt fel Tom.

Kidugom a fejemet. Amikor a holdfény az arcomra esik, a cigányasszony vonásai megenyhülnek. – Á, hisz te vagy az! Visszajöttél hozzám!

– Bocsánat, asszonyom, de bizonyára összetéveszt valakivel.

– Hol van Carolina? Hova lett? Elvitted? – Halkan nyögdecselni kezd.

– Ugyan már, asszonyság, hagyjon minket továbbhaladni! – kiált oda a kocsis. – Úgy ni, jóasszony.

Csattint a gyepelővel, és a kocsi megint előrelődul. A cigányasszony még utánunk szól.

– Elena Anya mindent lát. Belelát a szívedbe! Tudja!

– Istenem, saját remetéjük is van! Milyen divatos! – gúnyolódik Tom.

Ne vessen, ahogy csak akar, de alig várom, hogy kiszálljak a kocsiból, és magam mögött tudjam a sötétséget.

A ló behúzza a kocsit a kőből rakott kapuboltozat alá, majd begurulunk a gyönyörű parkba. Éppen csak ki tudom venni a csodálatos zöld mezőket, amelyek tökéletes helyszínül szolgálnak a teniszhez vagy a kriketthez, és azt, ami buja, elburjánzott kertnek tűnik. Kicsit távolabb hatalmas fák ligete terpeszkedik: olyan sűrű, mint egy erdő. A fákon túl a dombtetőn kápolna látszik. Az elém táruló kép olyan, mintha évszázadok óta semmit sem változott volna.

A kocsi felimbolyog a dombra, amelyről a Spence bejáratához lehet jutni. A nyakamat nyújtogatom, hogy belássam az épület teljes hosszát és masszív kiterjedését. A tetőből kiáll valami. Az egyre fogyatkozó fénynél nehéz felismerni. A hold kibújik egy vastag felhő mögül, és végre tisztán látom: vízköpők. Holdfény fodrozza a tetőt, és felillant egy-egy részletet: egy hegyes fog karéját, egy aljas mosolyra vont száját, acsargó tekintetet.

Isten bozott a leánynevelő intézetben, Gemma! Tanulj szépen hímezni, teát felszolgálni, pukedlizni! Ó, és melleleg éjjel a tetőről egy undorító, szárnyas lény majd felfal.

A kocsi zörögve megáll. A nagy faajtó előtti széles kőlépcsőre teszik a hajókofferemet. Tom bekopog az óriási réz kopogtatóval, ami akkora, mint a fejem. Várakozás közben képtelen ellenállni a kísértésnek, hogy utoljára még testvéri tanácsot adjon.

– Nagyon fontos, hogy a társadalmi állásodhoz illően viselkedj, amíg a Spence-ben vagy. Az alacsonyabb rangú lányokkal kedvesen bánhatsz, de ne feledd, hogy nem vagytok egyenrangúak.

Társadalmi állás. Nem egyenrangúak. Nevetséges. Hiszen én vagyok az elfajzott teremtés, aki az anyja haláláért felelős, és akit látomások háborgatnak. Úgy teszek, mintha a kalapomat igazgatnám a kopogtató fénylő tükrében. Baljós előérzetem bizonyára tovaszáll majd, amint nyílik az ajtó, és egy kedves házvezetőnő meleg öleléssel és nyílt mosollyal befogad.

Helyes, dörömböljünk be elszántan az ajtón még egyszer, hadd lássák, hogy határozott lány vagyok, amelyet minden hátborzongató internátus szívesen látna a tanítványai között. A súlyos tölgyfa ajtó feltárul, és megpillantok egy csontos arcú, vaskos derekú házvezetőnőt, aki annyi melegséggel bámul rám, mint egy jégszobor januárban. Megtörli a kezét keményített, fehér kötényében.

– Ön bizonyára Miss Doyle. Félórával ezelőttre vártuk. Megvárakoztatta az igazgatónőt. Jöjjön! Kövessen!

A házvezetőnő int, hogy várjunk egy kicsit a rosszul megvilágított, nagy szalonban, a poros könyvek és lankadt páfrányok között. Ég a tűz. Pattogva és sziszegve kapnak bele a lángok a száraz fába. A nyitott, duplaszárnyú ajtón át nevetés hallatszik be, és egy perc

múlva nálam fiatalabb, fehér kötényruhás lányok csapata csoszog át a hallon. Az egyik bekukucskál, meglát, és úgy megy tovább, mintha egy bútordarab volnék, de egy pillanat múlva már többed-magával tér vissza, és ájuldoznak Tom láttán, aki peckesen kihúzza magát, meghajol, mire a lányok elpirulnak és kuncognak.

Uram, irgalmazz!

Félek, a piszkavassal kell józan észre térítenem a bátyámat, de szerencsére a kedélybeteg házvezetőnő feltűnése megóv attól, hogy testvérgyilkossá váljak. Elérkezett a pillanat, amikor el kell köszönnöm Tomtól. Mindketten a szőnyegre meredünk.

– Akkor hát felkereslek a jövő hónapban, a többi családdal együtt, a látogatási napon.

– Minden bizonnyal.

– Viselkedj úgy, hogy büszkék legyünk rád, Gemma – mondja végül. Semmi érzelgős bátorítás: *Szeretlek. Meglátod, minden rendben lesz.* Még egy mosoly a csodálóinak, akik a hallban bujkálnak, és már ott sincs. Magamra maradtam.

– Erre legyen kedves, kisasszony – tessékel a házvezetőnő. Követem a hatalmas, nyitott előcsarnokba, ahol egy szédítő lépcső fogad: balra és jobbra ágazva kanyarodik fel. A nyitott ablakból befújó légvonal megmozgatja a fejem feletti csillár kristályait. Szemkápráztató! Fémshálakra felfűzött finom kristályok tekergető kígyókat formálnak.

– Óvatosan, kisasszony – figyelmeztet az asszony. – Meredek a lépcső.

A lépcső véget nem érően kanyarog felfelé. A korlát fölött lelátok a fekete-fehér márványlapokra, amelyek rombuszmintát alkotnak a padlón. Ezüstös hajú asszonyról készült arckép lóg a falon, ahol felérünk, a ruhája húsz éve a divatosság netovábbja lehetett.

– Spence asszonyosság – közli a házvezetőnőt.

– Ó! – kiáltok fel. – Elragadó hölgy. – Óriási kép: mintha Isten tekintete figyelne bennünket.

Továbbmegyünk a hosszú, vastag, duplaszárnyú ajtókkal szegélyezett folyosón. A házvezetőnő vastos öklével bekopog az egyiken, és vár. Bentről egy hang szól ki: – Lépjen be! –, engem pedig betessékelnek egy szobába, amelynek falát sötétzöld alapon pávatollmintás tapéta fedi. Egy kissé tömzsi testalkatú asszony ül a nagy íróasztal mögött, őszülő barna haja feltornyozva a fején. Az orrán drótkeretes szemüveg ül.

– Végeztünk, Brigid – mondja, és elbocsátja a melegszívű és szívélyes házvezetőnőt. Az igazgatónő folytatja a megkezdett levelezését. A perzsaszőnyegen álldogálok, és úgy teszek, mintha lekötne egy német pásztorlánykát ábrázoló szobrocska, aki a vállán tejes vödörket cipel. Valójában legszívesebben sarkon fordulnék, és az ajtóhoz rohannék.

Bocs, de tévedtem. Egy másik internátusba kellett volna jelentkeznem, amit emberek vezetnek, akik legalább helyel vagy teával kínálják a betérőt. A kandallópárkányon álló óra tiktakolva jelzi a másodpercek múlását, és a nyugalmas ritmus előhossa eddig leküzdött fáradtságomat.

Az igazgatónő végül leteszi a tollat, és az asztal túloldalán egy székre mutat. – Üljön le!

Semmi „legyen szíves”. Vagy „kérem, foglaljon helyet”. Mindent összevetve olyan szívesen látottnak érzem magam, mint egy adag csukamájolaj. A szörny velem szemben kegyes arcot próbál vágni, ami inkább fájdalmas szélgörcs okozta fintorra emlékeztet.

– Mrs. Nightwing vagyok, a Spence Akadémia igazgatónője. Feltehetően kellemesen utazott, nemde, Miss Doyle?

– Ó, igen, köszönöm a kérdését.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak.

– Brigid gondoskodott a kényelméről?

– Hogyne, köszönöm.

Tik, tak, tik, tak.

– Ilyen idős korban általában nem veszünk már fel lányokat, mert a tapasztalataim szerint nehezebb hozzászokniuk a Spencebeli élethez. – Máris szereztem egy rossz pontot. – De a jelen körülmények között keresztényi kötelességünknek érzem, hogy kivételt tegyünk. Részvétem az önt ért veszteségért.

Nem válaszolok, és az együgyű kis német fejlőslányt nézem. Rózsás az arca, mosolyog, és valószínűleg hazafelé tart egy kis faluba, ahol az édesanyja várja, és ahol nincsenek settenkedő árnyak.

Amikor nem válaszolok, Mrs. Nightwing így folytatja: – Megértem, hogy a szokás legalább egy évre gyászidőt diktál. De úgy vélem, az ilyen állandó emlékeztető nem egészséges. A halottakra irányítja a figyelmünket, és nem az élőkre. Tudom, hogy a gondolkodásom eltér a konvencióktól. – A szemüvege fölött hosszan fürkészi az arcomat, hogy lássa, tiltakozom-e, de nem teszem. – Fontos, hogy jól beilleszkedjen itt, és egyenrangú legyen a többi lánnyal. Végére is páran már évek óta velünk vannak, jóval hosszabb ideje, mint a családjukkal. A Spence olyan, mint egy nagy család: szeretet, becsület, szabályok és következmények jellemzik. – Erősen megnyomja az utolsó szót. – Így hát ugyanazt az egyenruhát viseli majd, mint a többiek. Elfogadja?

– Igen – válaszolom. Bár enyhe büntudatot érzek, hogy ilyen hamar levetem a gyászruhát, az igazat megvallva hálás vagyok a lehetőségért, hogy úgy festhetek, mint bárki más. Remélem, így észrevétlen maradhatok.

– Kitűnő. Az első osztályba kerül, hat másik ifjú hölgy mellé, akik önnel egykorúak. A reggelit pontosan kilenc órakor szolgálják

fel. A tanítás francia nyelven folyik Mademoiselle LeFarge irányításával, a rajzot Miss Moore tanítja, a zenét Mr. Grünwald. Én illetantra oktatom önöket. Esténként hatkor közös ima a kápolnában. Erről jut eszembe, hogy... – pillant az órára – hamarosan indulunk is. Ima után hét órakor vacsora. Azután szabadidő a nagyteremben, és tízre minden lánynak ágyban a helye. – Bizalmas vallomáshoz illő arcot vág, amelyet Florence Nightingale tisztelettudó portréin látni. Tapasztalatom szerint ez a mosoly azt jelenti, hogy a valódi jelentés, amit a jó modor és illedelmes tartás elrejt, tolmácsolásra szorul.

– Nagyon boldog lesz itt, Miss Doyle.

Értsd: Ez parancs.

– A Spence sok kiváló ifjú hölgyet nevelt fel, akik kitűnő házasságot kötöttek.

Többet nem is várunk magától. Ne hozzon ránk szégyent, kérem!

– Egy nap még az én helyemen is ülhet!

Értsd: ha képtelen férjet fogni, és ha nem végzi egy osztrák zárdában, ahol csipkeháloingeket horgolhat.

Mrs. Nightwing mosolya elbizonytalanodik. Tudom, hogy azt várja, hogy valami kedveset mondjak, amivel meggyőzőm, nem követett el hibát, amikor egy gyásztól sújtott lányt befogadott, aki láthatóan méltatlan a Spence oktatására. *Ugyan már, Gemma, tedd boldoggá! Mondd, hogy örülsz, és büszke vagy, hogy a Spence családjához tartozhatsz.* De csak bólintok. A mosolya lehervad.

– Míg itt tartózkodik, támaszt jelentő szövetségese leszek, ha betartja a szabályokat. Vagy a kard, amivel alakítom, ha nem tartja be. Megértettük egymást?

– Igen, Mrs. Nightwing.

– Nagyon helyes. Most pedig körbevezetem, és átöltözhetsz az imához.

– Ez lesz a szobája. – A harmadik emeleten vagyunk, és a hosszú folyosón megyünk, ahonnan sok ajtó nyílik. A falakat a Spence-ben végzett osztályok fotográfiái díszítik: szemcsés arcok, amiket a ritkán elhelyezett gázlámpák homályos fényénél alig lehet látni. Végül bal kéz felől elérjük az utolsó szobát. Mrs. Nightwing szélesre tárja az ajtót, és belátok a zsúfolt, dohszagú szobába, amit – ha derűlátó vagyok – vigasztalannak neveznék, és gyászosnak, ha realista. A berendezést egy vízfoltos íróasztal, egy szék és egy lámpa alkotja. A jobb oldalon és a bal oldalon egy-egy vaságy simul a falhoz. Az egyik használatnak tűnik, a paplant takarosán begyűrték a matrac alá. A másik – az én ágyam – a meredek eszterhéj alatti zugba illeszkedik, így biztos betöröm a fejem, ha hirtelen ülök fel. Manzárdszoba, amely későbbi adalék-ként türemkedik elő az épület oldalából, és tökéletesen megfelel egy olyan későbbi adalék-lánynak, mint amilyen én vagyok, akit az utolsó percben vettek fel a névsorba.

Mrs. Nightwing végighúzza az ujját az íróasztalon, és a szemöldökét ráncolja, amikor port fedez fel. – Természetesen azokat a lányokat részesítjük előnyben, akik visszatérők – jegyzi meg, mintegy új otthonomat mentetgetve. – De biztosra veszem, hogy vidámnak és használhatónak találja majd a szobáját. Az ablakból pompás a kilátás.

Igaza van. Az ablakból a holdsütötte hátsó pázsitot, a kertet, a dombtetőn a kápolnát és egy magas fafalat látok.

– Gyönyörű a kilátás – jegyzem meg, és igyekszem vidámnak és használhatónak tűnni.

Sikerül megbékítenem Mrs. Nightwinget, aki elmosolyodik. – Ann Bradshaw lesz majd a szobatársnője. Ann igen segítőkész. Ösztöndíjas tanítványaink egyike.

Szépítő kifejezés az „alamizsnára szorulóra”: szegény lány, akit egy távoli rokon dugott be az iskolába, vagy a Spence egyik jótévedője fizeti a tanulmányait. Ann takarója feszes és tükörsima; azon töröm a fejemet, vajon milyen helyzetben van, és összebarátkozunk-e annyira, hogy kedve legyen elmondani.

A szekrényajtó résnyire nyitva. Az egyenruhám bent lóg: lefelé bővülő fehér szoknya, fehér, a mellrészén csipkebetétes blúz, amelynek puffos ujjai a szoros kézelőhöz keskenyednek, fehér magas szárú, kapcsos, fűzős cipő és sötétkék kapucnis bársonyköpeny.

– Öltözzön át az imára! Addig magára hagyom. – Becsukja az ajtót, én pedig gyorsan belebújok az egyenruhába, és begombolom a rengeteg apró gombot. A szoknya rövid, egyébként tökéletesen illik rám.

Mrs. Nightwing észreveszi, hogy rövid a szoknyám, és a homlokát ráncolja. – Magas termetű. – Minden lány örül, ha erre emlékeztetik. – Majd megkérjük Brigidet, hogy varrjon rá egy fodrot. – Megfordul, és kimegyek utána a szobából.

– Hova nyílnak az ajtók? – kérdezem, és a lépcsőforduló túlloldalán sötétlő szárnyra mutatok, ahol két lakattal lezárt, nehéz ajtó áll őrt. Ilyen lakattal akadályozzák meg a belépést. Vagy azt, hogy valaki kijöjjön.

Mrs. Nightwing ráncolja a szemöldökét, és összeszorítja a száját. – A Keleti Szárnyba vezetnek. Néhány éve tűz volt, és leégett, így most már nem használjuk. Lezártuk, hogy megtakarítsuk a fűtési költséget. Jöjjön!

Elsuhog mellettem. Utánaindulok, aztán még visszanezdek, a pillantásom a bezárt ajtó alatti résre téved, ahol keskeny fénycsík látszik. Talán a késői időpont az oka, vagy az, hogy kezdek

hozzászokni a látomásokhoz, de meg mernék esküdni, hogy egy árny vonul el, s töri meg a fényt.

Nem. Távozz!

Nem engedem, hogy a múlt rám találjon itt. Össze kell szednem magam. Egy pillanatra lehunyom a szemem, és fogadalmat teszek.

Semmi sincs ott. Fáradt vagyok. Kinyitom a szemem, és csak egy ajtót látok.

Amikor felnézek, már semmi sem látszik.

ÖTÖDIK FEJEZET

Ismét a szalonban vagyok, ahol hozzávetőlegesen ötven lány gyűlt össze. Valamennyien bársonyköpenyt viselnek. Közeledik az éjszaka, a szoba vöröses fényben úszik. Pusmogás hallatszik, amit olykor egy-egy kuncogás vagy nevetés tör meg, és verődik vissza az alacsony mennyezetről, hogy üvegcserepként vegyen körül. Harangzúgás jelzi, hogy ideje elhagyni az iskolát, és fél mérföldet sétálni a dombra, a kápolnához.

Lopva körülnézek, látok-e velem egykorú lányokat. A sor elején páran összebújnak; tizenhat-tizenhét évesnek látszanak. A fejüket összedugva állnak, és valami csak számukra érthető tréfán nevetnek. Egyikük hihetetlenül gyönyörű: sötétbarna haj, elefántcsontfehér arc: akár egy káma brosson is lehetne. Nála szebb teremést még nem láttam. A három másik kissé hasonlít egymásra: ápolt lányok, az orruk arisztokratikus metszésű, mindegyik drága fésűt vagy brosst visel, hogy kitűnjön, és előkelő helyzetét fitogtassa.

Az egyik lány elkapja a pillantásomat. Más, mint a többiek. Hirtelesszöke haját csinosan kontyba tűzte, ahogy egy ifjú hölgyhöz illik, de még így is rendetlennek tűnik, mintha a hajtűk nem tartanák meg. Ívelt szemöldöke kis szürke szempárt keretez, az arca olyan sápadt, hogy szinte áttetsző. Valami mulattatja: hátraveti a fejét, és szívből felkacag, nem is próbálja elfojtani. Bár a sötét hajú lány szépséges és maga a tökély, mégis a szöke vonzza magára a teremben a tekinteteket. Láthatóan ő a vezéregyéniség.

Mrs. Nightwing összecsapja a kezét, és a pusmogás lassan elhal.
– Szeretném bemutatni a Spence Akadémia legújabb tanítványát, lányok. A neve Gemma Doyle. Miss Doyle Shropshire-ből érkezett hozzánk, és az első osztályba kerül. Élete nagy részét Indiában töltötte, és biztos örömmel mesél majd az ottani érdekes szokásokról. Remélem, a Spence-hez illő fogadtatásban részesítik, és megmutatják, hogy mennek itt a dolgok.

Száz kegyetlen halált halok, amikor ötven szempár rám szegeződik, és úgy mér fel, mintha egy száradni kiakasztott véres rongy volnék. Mrs. Nightwing kis beszéde romba dönti a reményemet, hogy észrevétlenül beolvadhatok. A szőke lány félrehajtja a fejét, úgy méricskél. Aztán elnyom egy ásítást, és tovább pletykál a barát-nőivel. Talán mégis sikerül beolvadnom.

Mrs. Nightwing összehúzza a nyakánál a köpenyt, és nyújtott karral előremutat. – Indulás imára, lányok!

A lányok kisorjáznak az ajtón, miközben Mrs. Nightwing egyesesen hozzám siet, egy lánnyal a sarkában. – Bemutatom Ann Bradshaw-t, Miss Doyle, a szobatársnőjét. Ma este ő kíséri el, hogy gond nélkül odajusson.

– Örvendek – mondja a lány. Tompa, vizenyős tekintete semmit sem árul el. Takaros paplanjára gondolok, és nem reménykedem, hogy van humorérzéke.

– Örülök, hogy megismerhetlek – felelem. Feszélyezetten álldó-gálunk, egyikünk sem szól. Ann Bradshaw fakó, jelentéktelen te-remtés, ami kétszeresen is balszerencse. Egy nincstelen, de csinos lánynak még van esélye, hogy javít a társadalmi helyzetén. Folyik az orra. Kopott csipke zsebkendővel itatja fel.

– Szörnyű, ha az ember meghűl. – Igyekszem szívélyes lenni.

– Nem fáztam meg. – Üres tekintete nem változik.

Helyes. Örülök, hogy megkérdeztem. Nagyszerűen indul a kapcsolatunk Miss Bradshaw-val. Reggelre már kétségkívül puszipajtások leszünk. Ha most rögtön sarkon fordulhatnék, és elmehetnék, megtenném.

– Erre van a kápolna – törí meg a jeget ezzel a sziporkázóan szellemes megjegyzéssel. – Nem szabad elkészünk az imáról.

A csapat végén megyünk. A fák között kapaszkodunk fel a dombra, ahol a kőből és gerendákból épített kápolna áll. Alacsony ködfolt terjed, leszáll a földre, amitől kísérteties lesz a táj. Előttünk a lányok kék köpenye lebben az éjszakában, mielőtt a sűrűsödő köd a beszédjük visszhangján kívül elnyel mindent.

– Miért küldött ide a családod? – kérdezi Ann, bizalomra cseppet sem sarkalló módon.

– Gondolom, hogy megzabolázzanak. – Kurtán felkacagok. *Látod, milyen tréfás vagyok? Haha!* Ann nem nevet.

– Apám hároméves koromban meghalt. Anyám kénytelen volt dolgozni, de aztán megbetegedett, és meghalt. A családja nem akart befogadni, de a szegényházba sem akartak küldeni. Így ide írtattak, hogy nevelőnőnek tanuljak.

Bámulatos az őszintesége. Meg sem rezzen. Nem egészen tudom, hogy válaszoljak. – Ó, sajnálom – mondom, amikor megtalálom a hangomat.

Tompán tekintetével felmér. – Komolyan mondd?

– Hát... persze. Miért ne tenném?

– Mert az emberek általában csak azért mondják, hogy megszabaduljanak valakitől. Nem gondolják komolyan.

Igaza van; elpirulok. Üres frázis. Hányszor kellett elviselnem, hogy ugyanezt mondják a helyzetemről? A ködben megbotlom egy

vastag fagyökérben, és kiszalad a számon apám egyik kedvenc káromkodása.

– A francba!

Ann erre felkapja a fejét. Kétségtelen olyan prűd fajta, aki valahányszor ferdén néznek rá, Mrs. Nightwinghez fut panaszra.

– Bocsáss meg, nem is tudom, hogy lehettem ilyen udvariatlan – szabadkozom, hogy helyrehozzam a dolgot. Nem akarok az első napomon megrovásban részesülni.

– Ne aggódj! – néz körül Ann, hogy megbizonyosodjon, nem hallgatódik-e valaki. De mi vagyunk az utolsók, nem hall senki. – Nem olyan illedelmes itt minden, mint ahogy Mrs. Nightwing állítja.

Érdekes hír. – Tényleg? Hogy érted?

– Nem kellene beszélnem – mondja.

A harang csendülése tompa hangokat kísér, egyébként minden csendes. A köd különös világot terem. – Kellemes éjszakai séta esne itt – próbálok kedélyeskedni. Úgy hallottam, a kedélyes emberek közszeretnek örvendenek. – A vérfarkasok talán később jönnek elő játszani.

– Vecsernye kivételével, sötétedés után nem hagyhatjuk el az akadémiát – közli Ann tárgyilagosan.

Sokra mentem a kedélyességemmel. – Miért nem?

– Tiltja a házirend. Éjjel nem szeretek kint lenni. – Kis szünetet tart, és megtörli az orrát. – Néha cigányok tanyáznak az erdőben.

Eszembe jut a kocsinknál korábban látott öregasszony. – Azt hiszem, talákoztam is egyikükkel. Valami anyának hívta magát...

– Elena Anyának?

– Úgy van.

– Dühöngő örült. Tartsd magad távol tőle! Akár kés is lehet nála, és álmodban leszúr – hadarja Ann elfúlva.

– Ártalmatlannak látszott...

– De sosem tudhatod, igaz?

Nem tudom, hogy a köd, a harangzúgás vagy Ann hátborzongató viselkedése okozza-e, de gyorsabban szedem a lábam. Összeparosítanak egy lányt, akinek látomásai vannak, egy olyanl, aki az éjszaka rémei közt bolyong. Talán a Spence-ben így folyik.

– Együtt vagyunk az első osztályban.

– Igen – hagyom helyben. – Kik vannak még velünk?

Egyenként sorolja a neveket. – És Felicity meg Pippa. – Ann hirtelen, idegesen elhallgat.

– Felicity és Pippa. Szép nevek – jegyzem meg vidáman. Unalmas megjegyzés, amiért be kéne törni a fejemet, de alig várom, hogy megtudjak valamit a két lányról, akik az osztályunkban lesznek.

– Nem szépek. Egyáltalán nem – halkítja le a hangját Ann.

Végre elhallgat a harang, és a nyomában furcsa, kongó csend támad. – Valóban? Félig farkas, félig lány? Vagy lenyalják a vaját a késről?

Ann nemcsak hogy nem talál mulatságosnak, de a pillantása hideg és kemény lesz. – Légy velük óvatos! Ne bízz...

A hátunk mögött fátyolos hang szakítja félbe. – Már megint túl sokat jár a szád, Ann!

Hátranézünk: két arc merül fel a ködből. A szőke és a szépség. Elmaradhattak tőlünk, és most hangtalanul mögénk lopakodtak. A fátyolos hang tulajdonosa a szőke. – Nem tudtad, hogy előnytelen tulajdonság?

Ann-nek tátva a szája, de nem válaszol.

A barna felnevet, és súg valamit a szőke fülébe, amitől a szőke ismét érett, telt nevetését hallatja, majd rám mutat. – Te vagy az új lány, ugye?

Nem tetszik, ahogy mondja. Az új lány. Mintha valami rovar volnék, akit még nem soroltak be. *Rémesus corpus*, nőnemű. Gemma Doyle. Igyekszem rezzetlenül állni a tekintetét, és vigyázok, nehogy én fordítsam el elsőként a pillantásomat. Apám ezt a trükköt alkalmazza, ha alkudozik. Most egy meghatározhatatlan, de annál fontosabb dologért alkudozom: a Spence hierarchiájában elfoglalt helyemért.

Pillanatnyi szünet után dermesztő tekintettel fordul Ann felé. – A pletykálgatás igen csúnya szokás. A Spence-ben nem engedünk a rossz szokásoknak, Mademoiselle Ösztöndíj – jelenti ki, és undok hangsúllyal ejti a két utolsó szót. Emlékezteti Annt, hogy nem ugyanabba a társadalmi osztályba tartozik, és nem számíthat azonos bánásmódra. – Figyelmeztettek.

– Örvendek az ismeretségnek, Miss Doily* – veti még oda, és kart karba öltve vonul el a barnával, aki fájdalmasan meglöki a vállamat, amikor elhalad melletttem.

– Nagyon sajnálom! – mondja, és nevetésben tör ki. Ha férfi volnék, most leteríteném. De nem vagyok az. Azért kerültem ide, hogy hölgyet faragjanak belőlem. Bármennyire utálok már most.

– Gyere – sürget Ann remegő hangon, amikor eltűnnek szem elől. – Ideje imádkozni. – Nem tudom, hogy általánosságban érti-e, vagy csak magára.

A küszöböt átlépve besietünk a csendes, tágas kápolnába, és leülünk a helyünkre. A lépteink visszhangzanak a márványlapokon. A boltíves, gerendás mennyezet jó négy-öt méternyire magasodik fölénk. A templom oldalfalát kandeláberek szegélyezik, és hosszú árnyékot vetnek a fapadokra. A színes üveglablakok színpompásan

---

* szóvicc a Doyle névre: doily = asztalkendő, szalvéta – *a ford.*

közvetítik Istent, és angyalok pásztorjeleneteit mutatják, amikor angyali dolgokat művelnek: falusiakat látogatnak, jó hírt hoznak, birkát simogatnak, kisbabákat ringatnak. Egyetlen oda nem illő kép van csak, amelyen egy levágott Gorgó-fő látható, mellette egy páncélos angyal, akinek a kardjáról vér csepeg. Nem állíthatom, hogy ismerem ezt a bizonyos bibliai történetet, vagy hogy akár a megismerésére vágyom. A látvány olyan rémítő, hogy az oltár felé fordulok, ahol a madárnyesztő magasságú és soványságú lelkész áll.

Waite tiszteletes, ahogy a lelkészt hívják, „Ó, Uram” kezdetű imákat ad meg, amelyeknek valahogy mindig az a végük, hogy nem vagyunk méltók: bűnösök vagyunk, akik mindig is azok voltak, és amíg meg nem halnak, azok is maradnak. Nem éppen a legderűsebb kilátás. De arra biztat, hogy azért csak próbálkozzunk.

Figyelnem kell Annt és a többieket, hogy tudjam, mikor kell leterdelni, mikor felemelkedni, mikor kell úgy tennem, mintha ismerném a zsoltárok szövegét. A családom elvileg anglikán vallású, mint mindenki más, de az igazság az, hogy Indiában ritkán jártunk templomba. Anyám vasárnaponként kirándulni vitt a forró, felhőtlen ég alá. Leültünk egy takaróra, és hallgattuk, ahogy a szél a kiszáradt föld fölött füttyült.

– A templomunk – mondogatta anyám, és ujjával a hajamat fésülte.

A szívem görcsbe rándul, ahogy a szavakat formálok, amiket nem érzek. Anyám azt mesélte, hogy az angolok többsége csak akkor imádkozik őszinte szívvel, amikor kér valamit Istentől. Amit én Istentől a legjobban szeretnék, az anyám lenne. De őt nem kaphatom vissza. Ha egy mód lenne rá, bárki istenéhez imádkoznék. Éjjel-nappal.

A lelkész leül, és Mrs. Nightwing feláll. Ann alig hallhatóan felnyög.

– Jaj, ne! Beszédet mond – suttogja.

– Vecsernye alkalmával mindig így szokta? – kérdezem.

– Nem. – Ann a szeme sarkából rám pillant. – Az okulásodért teszi.

Abban a pillanatban érzem, hogy minden pillantás rám szegeződik. Most már biztosan belopom magam a többiek szívébe.

– Spence Akadémia hölgyei – kezdi Mrs. Nightwing. – Mint tudják, az Akadémia huszonnégy éve az ország egyik legkitűnőbb leánynevelő intézete. Mialatt meg tudjuk és meg is tanítjuk önöknek az ahhoz szükséges készségeket, hogy Anglia jövője feleségei, anyái és háziasszonyai, a Birodalom legszebb női hagyományainak letéteményesei legyenek, mégis egyéni felelősségük, hogy lelküket ápolják és nemesítsék, és bájjal, kellemmel és szépséggel álljanak a feladataikhoz. A Spence mottója is ez: báj, kellem és szépség. Álljunk fel, és ismételjük meg együtt!

Nagy ruhasuhogás közepette áll fel az ötven lány, hogy vigyázzban mondja el a fogadalmat. Állukat előrszegezik a jövő felé. – Köszönöm. Helyet foglalhatnak. A lányokat, akik az idén visszatértek e falak közé, arra kérem, hogy mutassanak példát a többieknek. És azoktól, akik újak... – Mrs. Nightwing tekintete végigpásztazza a kápolnát, amíg rám nem talál Ann mellett –, elvárom, hogy a maximumot nyújtsák.

Úgy érzem, ez a végszó, és kezdek felállni a padban, de Ann megrántja a szoknyámat. – Még csak most kezdte – súgja oda.

És Mrs. Nightwing valóban meglep: tovább csacsog az éreőről, a jó modorú lányról, a reggelire kiválasztott gyümölcsökről, Amerikának a brit társadalomra gyakorolt szerencsétlen hatásáról, és szeretettel őrzött iskolai emlékeiről. Fittyet hány az idő múlására. Úgy érzem, kint hagytak a sivatagban, hogy elpusztuljak, és alig várom,

hogy a dögkeselyűk nekilássanak a testemnek, és véget vessenek a gyötrelmeimnek.

A gyertyák vetette árnyék megnyúlik a falakon, az arcunk beesett és meggyötört ebben a világításban. A kápolna aligha nevezhető megnyugtató helynek. Inkább kísérteties. Semmiképpen sem az a hely, ahol sötétedés után magamra szeretnék maradni. Már a gondolatra végigfut a hátamon a hideg. Mrs. Nightwing végre befejezi hosszú lélegzetű beszédét, amelyet néma hálaimával nyugtázok. Waite tiszteletes felolvassa az áldást, és indulhatunk vacsorázni.

Az egyik idősebb lány az ajtóban áll. Amikor odaérünk, kinyújtja a lábát, és elgáncsolja Annt. A tekintete odarebben, ahol néhány tanulóval hátrébb Felicity és Pippa közeledik.

Kezet nyújtok Ann-nek, és felsegítem. – Jól vagy?

– Remekül – feleli Ann, és egyenesen maga elé bámul; úgy látszik, csak ezt az egy arckifejezést ismeri.

A lány megkerüli. – Óvatosabbnak kellene lenned. – A többiek elmennek mellettünk, és kuncogva pillantanak ránk.

– Báj, kellem és szépség – veti oda Felicity, amikor elvonul. Vajon hogy festene, ha álmában valaki levágná a haját? Az imádkozással töltött első estém nem ébresztett bennem kegyes gondolatokat.

Odakint a köd szürke posványná sűrűsödött, ami térdmagasságig ér. A domb lábánál fekszik a hatalmas iskola ködbe burkolódzó épülete, amelynek sötétségét az ablakok keskeny fénycsíkjai törik csak meg. Egy szárny sötét csak. Bizonyára ez a Keleti Szárny, amit elpusztított a tűzvész. Olyan némán kucorog, mint a tetőn a vízköpők. Mintha várna valamire. Hogy mire, nem tudom.

Mozgás. Tőlem jobbra. Fekete köpeny rohan a fák között, és eltűnik a ködben. Remeg a lábam.

- Láttad? – kérdezem reszkető hangon.
- Mit?
- Ott. Valaki fekete köpenyben futott.
- Nem. Csak a köd teszi. Olyasmit látsz, ami nincs is. Tudom, mit láttam. Valaki várt. És figyelt.
- Hideg van – jegyzi meg Ann. – Menjünk gyorsabban, jó? Kilép, és a köd magába fogadja, míg már csak egy kék folt látszik belőle, egy lány árnyéka, aki a semmibe tűnik.

★ „Élvezetes, elegáns rémregény” – *Publishers Weekly*, Starred

★ „Borzongató szenvedély és félelem” – *Kirkus Review*

Libba Bray • RETTENTŐ GYÖNYÖRŰSÉG

Gemma Doyle más, mint a többi lány. A lányok, akiknek kifogástalan a modoruk; csak akkor szólalnak meg, ha szólnak hozzájuk; tudják a helyüket; és hanyatt dobják magukat, és Angliára gondolnak, amikor ezt kívánják tőlük.

A tizenhat éves Gemma önálló egyéniség.

A londoni Spence Akadémiára akkor íratják be, amikor Indiában tragédia sújt le a családjára. Gemma magányos, büntudattal küszködik és hajlamos a jövőt illető látomásokra, amelyek kínos pontossággal valóra is válnak. Az Akadémián hűvös fogadtatásban részesül. Ám nem teljesen magányos: egy rejtélyes fiatalember követi, aki óva inti attól, hogy megnyissa a lelkét a látomások előtt.

Gemma képessége ugyanis, amivel magához vonja a természetfelettit, itt, a Spence-ben teljeseedik ki. Itt kerül kapcsolatba az iskola legbefolyásosabb leányklikkjével, és itt fedezi fel, hogy az anyja kapcsolatban állt egy Rendnek nevezett titokzatos csoporttal.

És itt vár rá a sorsa... amennyiben hisz benne.

A *Rettentő gyönyörűség* igazi hátborzongató olvasmány a suhogó szoknyák, táncoló árnyak és az éjszaka rémeinek széles palettájáról. A viktoriánus kor élénk színekkel megfestett világát tárja elénk, ahol a lányokat arra nevelik, hogy gazdag férfiakhoz menjenek feleségül, de ahol van egy lány, aki más utat keres magának.

Tizenhat éves kortól ajánljuk

2 999 Ft

ISBN 978 963 245 005 6

9 789632 450056

Vörös pöttyös könyvek

lányoknak, nőknek – pont neked

m e g b ű v ő l